

Alguna cosa gran i que sigui amor (II): el que podria ser la teva vida

El somni de tot cristià és que el seu nom estigui escrit al Cor de Déu. En el segon text de la sèrie sobre la vocació —“Alguna cosa gran i que sigui amor”— es recull aquesta realitat.

31/01/2019

Mesopotàmia va veure néixer i desaparèixer algunes de les civilitzacions més antigues del món:

sumeris, accadis, babilònics, caldeus... Encara que a l'escola potser n'estudiem algunes, ens semblen cultures distants i poc relacionades amb nosaltres.

Tanmateix, d'aquesta zona va sorgir un personatge que forma part de la nostra família. Es deia Abram, fins que Déu li va canviar el nom per Abraham. La Bíblia el situa uns 1850 anys abans de l'arribada de Jesucrist a la terra. Quatre mil anys després ens en continuem recordant, quan a la Santa Missa l'invocuem com «el nostre pare en la fe»:[1] ell va donar origen a la nostra família.

«T'he cridat pel teu nom»

Abraham és una de les primeres persones que han passat a la història per haver respost a una crida de Déu. En el seu cas, era una petició molt singular: «Ves-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré» (*Gn 12,*

1). Després d'ell van venir, entre d'altres, Moisès, Samuel, Elies i els altres profetes... Tots van escoltar la veu de Déu, que els convidava d'una manera o una altra a «sortir del seu país» i començar una nova vida en companyia seva. Com a Abraham, Déu els prometia que faria grans coses a les seves vides: «Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció» (*Gn 12, 2*). A més, a cadascun el va cridar *pel seu nom*; i per això, juntament amb el record de les accions de Déu, l'Antic Testament conserva els noms dels qui van col·laborar amb Ell. La carta als Hebreus els elogia amb entusiasme (cf. *Hb 11, 1-40*).

Quan Déu va enviar el seu Fill al món, els cridats no només van escoltar la veu de Déu; sinó que també van poder veure un rostre humà: Jesús de Natzaret. També a ells Déu els va cridar a començar una

nova vida, a deixar un rastre inesborrable en la història. En coneixem els noms —Maria Magdalena, Pere, Joan, Andreu...— i els recordem també amb agraïment.

I després? Podria semblar que, amb l'Ascensió de Jesús al cel, Déu s'hauria retirat de la història. En realitat, la seva acció no només continua, sinó que ha augmentat. Si al seu pas per la terra només en va escollir uns quants, durant els últims dos mil anys Déu ha «canviat els plans» de milions d'homes i dones, els ha obert horitzons que ells mateixos no s'haurien pogut imaginar. En coneixem els noms de molts, que formen part del santoral de l'Església. I hi ha una multitud immensa d'homes i dones «de totes les nacions, tribus, pobles i llengües» (Ap 7, 9), sants desconeguts, que són veritables «protagonistes de la història».[2]

Avui, en aquest instant, Déu continua buscant i trucant a la porta de cadascú. A sant Josepmaria li agradava considerar aquestes paraules d'Isaïes: «jo t'allibero. T'he cridat pel teu nom:» ets meu!» (Is 43, 1). En meditar-les, deia que li portaven al cor «sabors de bresca i de mel»,^[3] perquè li permetien percebre fins a quin punt era estimat per Déu d'una manera personalíssima, única.

També a nosaltres aquestes paraules ens poden portar *sabors de bresca i de mel*, perquè revelen que la nostra vida és important per a Déu: que compta amb tots, que convida cadascú de nosaltres. El somni de tot cristià és que el seu nom estigui escrit al Cor de Déu. I és un somni que està a l'abast de tothom.

«Compta les estrelles, si les pots comptar»

Ens pot semblar excessiu veure la nostra vida així, en continuïtat amb la dels grans sants. Tenim experiència de la nostra debilitat. També la van tenir Moisès, Jeremies, Elies, a qui no els van faltar els moments dolents.[4] El mateix Isaïes, per exemple, es deia en una ocasió: «M'he cansat en va, he consumit per no res les meves forces...» (Is 49, 4). És veritat que de vegades la vida es presenta així, com alguna cosa sense gaire sentit o interès, per la facilitat amb què es trunquen els nostres projectes. La pregunta «*per a què* vull viure» sembla que naufraga davant l'experiència del fracàs, del sofriment i de la mort.

Déu coneix perfectament tota aquesta inestabilitat i la confusió en la qual ens pot deixar. I, tanmateix, ens ve a buscar. Per això, el profeta no es queda en un crit de queixa, i reconeix la veu del Senyor: «Jo t'he fet llum de les nacions perquè portis

la meva salvació d'un cap a l'altre de la terra» (Is 49, 6). Som dèbils, però aquesta no és tota la veritat sobre la nostra vida. Escriu el Papa:

«Reconeguem la nostra fragilitat, però deixem que Jesús la prengui a les seves mans i ens llanci a la missió. Som fràgils, però portadors d'un tresor que ens fa grans i que pot fer més bons i feliços els qui el rebin».[5]

La crida divina és una gran misericòrdia de Déu; senyal que m'estima, que li importo: «Déu compta amb tu pel que ets, no pel que tens: davant seu, la roba que portes o el telèfon mòbil que fas servir no val res; no li importa si vas a la moda, li importes tu, tal com ets. Als seus ulls, vals, i el que vals no té preu».[6] Quan ens crida, Déu ens allibera, perquè ens permet escapar-nos d'una vida *banal*, dedicada a satisfaccions petites que no són capaces d'omplir la nostra set

d'amor. «Quan ens decidim a respondre al Senyor: la meva llibertat per a Vós, ens trobem alliberats de totes les cadenes que ens havien lligat a coses sense importància».[7] Déu treu la nostra llibertat de la seva petitesa, l'obre a l'amplitud de la història del seu Amor amb els homes, en la qual tots —cadascuna i cadascun— som protagonistes.

«La vocació encén una llum que ens fa reconèixer el sentit de la nostra existència. És el fet de convèncer-se, amb la resplendor de la fe, del perquè de la nostra realitat terrenal. La nostra vida, la present, la passada i la que vindrà, pren un nou relleu, una profunditat que abans no sospitàvem. Tots els fets i esdeveniments ocupen ara el seu veritable lloc: entenem on vol conduir-nos el Senyor, i ens sentim com emportats per aquest encàrrec que se'ns confia».[8] Per a qui ha

rebut i acollit la crida de Déu, ja no hi ha accions *banals* o petites. Totes queden il·luminades per la *promesa*: «et convertiré en un gran poble» (Gn 12, 2). Amb la teva vida faré coses grans; deixaràs rastre, seràs feliç repartint felicitat. Per això, «quan Ell demana alguna cosa, en realitat està oferint un do. No som nosaltres que li fem un favor: és Déu qui il·lumina la nostra vida i l'omple de sentit».[9]

D'altra banda, la llum de la vocació ens permet comprendre que la importància de la nostra vida no es mesura per la grandesa *humana* dels plans que fem. Només uns quants poden incloure els seus noms entre els grans de la història universal. En canvi, la grandesa *divina* ara es mesura per la seva relació amb l'únic *pla* veritablement gran: la Redempció. «Segurament, els esdeveniments decisius de la història del món van estar essencialment influïts per ànimes sobre les quals els

llibres d'història no diuen res. I les ànimes a les quals hem d'agrair els esdeveniments decisius de la nostra vida personal és una cosa que només sabrem el dia en què tot el que està ocult sigui revelat».[10]

«La Redempció s'està fent —ara!». [11] Com hi podem col·laborar? De mil maneres diferents, sabent que Déu ens anirà donant llums perquè descobrim la manera concreta de col·laborar amb Ell. «Déu vol que la llibertat de la persona intervingui no només en la resposta, sinó també en la configuració de la vocació mateixa».[12] I la resposta, sense deixar de ser lliure, està moguda per la gràcia actual del Déu que crida. Si ens posem a caminar, a partir del lloc en què ens trobem, Déu ens ajudarà a veure el que Ell ha somiat per a la nostra vida: un somni que «es va fent» a mesura que avança, perquè també depèn de la nostra iniciativa i de la nostra creativitat. Sant

Josepmaria deia que, si somiàvem, ens quedariem curts, perquè qui somia de veritat somia amb Déu. Així, en gran, Déu feia somiar Abraham: «Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar» (*Gn 15, 5*).

Sempre és cosa de dos

Déu entra en la vida d'Abraham per quedar-s'hi, per unir-se en certa manera al seu destí: «Beneiré els qui et beneeixin, però als qui et maleeixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran del teu nom per a beneir-se» (*Gn 12, 3*). La seva història és la d'un «protagonisme compartit». És la història d'Abraham *i de Déu*, de Déu *i d'Abraham*. Fins al punt que, a partir de llavors, Déu es presentarà a Si mateix davant dels altres homes com «el Déu d'Abraham».[13]

La crida consisteix, doncs, en primer lloc, a viure amb Ell. Més que de fer

coses especials, es tracta de fer-ho tot *amb Déu*, «tot per Amor!». [14] El mateix els va passar als primers: Jesús els va elegir, abans que res, «perquè estiguessin amb Ell»; només després, l'evangelista afegeix: «i per enviar-los a predicar» (*Mc* 3, 14). Per això, també nosaltres, quan percebem la veu de Déu, no hem de pensar en una espècie de «missió impossible», difícilíssima, que Ell ens imposa des de la llunyania del Cel. Si és una autèntica crida de Déu, serà una invitació a ficar-nos en la seva vida, en el seu projecte: una crida a mantenir-nos en el seu Amor (cf. *Jn* 15, 9). I així, des del Cor de Déu, des d'una autèntica amistat amb Jesús, podrem portar el seu Amor al món sencer. Ell vol comptar amb nosaltres... estant amb nosaltres. O viceversa: Ell vol estar amb nosaltres, comptant amb nosaltres.

S'entén així que els qui han experimentat la crida de Déu, i l'han

seguida, animin els qui la comencen a escoltar. Perquè, en un primer moment, és freqüent que experimentin por. És el temor lògic que produeix el que és inesperat, el que és desconegut, el que engrandeix horitzons, la realitat de Déu, que ens supera per tot arreu. Però aquesta por està cridada a ser transitòria. Es tracta d'una reacció humana d'allò més comuna, que no ens ha de sorprendre. Seria un error deixar-nos paraitzar per la por: més aviat ens hi hem d'enfrontar, atrevir-nos a analitzar-la amb calma. Les grans decisions de la vida, els projectes que han deixat rastre, gairebé sempre han estat precedits d'un estadi de por, superat després amb una reflexió serena; i sí, també, amb un cop d'audàcia.

Sant Joan Pau II va començar el seu pontificat amb una invitació que encara avui ressona: «Obriu de bat a bat les portes a Crist (...) No tingueu

por!». [15] Benet XVI la va reprendre tot just després de ser elegit: comentava com, amb aquestes paraules, «el Papa parlava a tots els homes, sobretot als joves». I es preguntava: «Potser no tenim tots por d'alguna manera —si deixem entrar a Crist totalment dins de nosaltres, si ens obrim totalment a Ell—, perquè ell pugui prendre'ns alguna cosa de la nostra vida? Potser no tenim por de renunciar a alguna cosa gran, única, que fa la vida més bella? No correm el risc de trobar-nos després en l'angoixa i veure'ns privats de la llibertat?». [16]

Seguia Benet XVI: «I encara el Papa volia dir: No! qui deixa entrar Crist no perd res, res —absolutament res — del que fa la vida lliure, bella i gran. No! Només amb aquesta amistat s'obren les portes de la vida. Només amb aquesta amistat s'obren realment les grans potencialitats de la condició humana. Només amb

aquesta amistat experimentem el que és bonic i el que ens allibera». [17] I, unint-se a la recomanació de sant Joan Pau II, concloïa: «Voldria (...), a partir de l'experiència d'una llarga vida personal, dir-vos a tots vosaltres, estimats joves: No tingueu por de Crist! Ell no lleva res, i ho dona tot. Qui es dona a Ell, rep el cent per un. «Sí, obriu, obriu de bat a bat les portes a Crist, i trobareu la vertadera vida».[18] El Papa Francesc ens ho ha recordat també sovint: «Ell et demana que deixis *el que paralitza el cor*, que et buidis de béns per deixar-li espai a ell».[19] Així farem l'experiència de tots els sants: Déu no lleva res, sinó que omple el nostre cor d'una pau i una alegria que el món no pot donar.

Per aquest camí, la por cedeix de seguida el pas a una profunda gratitud: «Dono gràcies a aquell qui m'ha fet fort, Jesucrist, Senyor nostre, ja que ha volgut donar-me aquest

ministeri i s'ha fiat de mi, que primer blasfemava contra ell, el perseguia i l'injuriava. Però Déu es va apiadar de mi» (1 Tm 1, 12-13). Que tots tinguem una vocació mostra que la misericòrdia de Déu no s'atura davant de les nostres debilitats i pecats. Ell es posa davant nostre *Miserando atque eligendo*, com resa el lema episcopal del Papa Francesc. Perquè, per a Déu, escollir-nos i tenir misericòrdia —passar per alt la nostra petitesa— és una sola cosa.

Com Abraham, com sant Pau, com tots els amics de Jesús, també nosaltres ens sabem no només *crijats* i *acompanyats* per Déu, sinó també *segurs de la seva ajuda*: convençuts que Déu, que «ha començat en [nosaltres] una obra tan excel·lent, l'anirà duent a terme fins al dia que vingui Jesucrist» (Fl 1, 6). Sabem que les nostres dificultats, tot i que de vegades siguin serioses, no tenen l'última paraula. Sant

Josep maria ho repetia als primers fidels de l'Opus Dei: «quan Déu Nostre Senyor projecta alguna obra en favor dels homes, pensa primerament en les persones que ha d'utilitzar com a instruments... i *els comunica les gràcies convenients*».

[20]

La crida de Déu és, doncs, una invitació a la confiança. Només la confiança ens permet viure sense estar esclavitzats pel càlcul de les forces, dels talents, i ens obra a la meravella de viure també de les forces de l'altre, dels talents de l'altre. Com en les escalades als grans cims, ens hem de fiar de qui ens precedeix, amb qui compartim fins i tot una mateixa corda. El que va per davant ens indica on hem de trepitjar i ens ajuda en els moments en què, si estiguéssim sols, ens deixariem dominar pel pànic o el vertigen. Caminem, doncs, com en l'escalada, però amb la diferència

que ara la nostra confiança no està posada en algú com nosaltres, ni tan sols en el millor dels amics; ara la nostra confiança està posada en el mateix Déu, que sempre «continua fidel, ja que no pot negar-se ell mateix» (2 Tm 2, 13).

Fareu vosaltres els camins

«Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit» (Gn 12, 4). Així va començar l'etapa de la seva vida que marcaria la seva existència per sempre. La seva va ser, des d'aleshores, una vida guiada per successives crides de Déu: a anar d'un lloc a un altre, a allunyar-se d'homes malvats, a creure en la possibilitat de tenir un fill, a tenir-lo veritablement, i... a estar disposat a sacrificar-lo. Abraham no va deixar de necessitar la seva llibertat en cap moment per continuar dient que sí al Senyor. Així, la vida dels qui segueixen Déu es caracteritza no

només per la proximitat i la comunió amb Déu, sinó també per una llibertat real, plena i continuada.

Respondre afirmativament a la crida de Déu no només dona a la nostra llibertat un nou horitzó, un sentit ple —«alguna cosa gran i que sigui amor»,^[21] deia sant Josep maria—, sinó que ens exigeix posar-la contínuament en joc. L'entrega a Déu no és com pujar a una espècie de «cinta transportadora», orientada i dirigida per altres, que ens ha de portar —sense voler-ho nosaltres— fins al final dels nostres dies; o com una via ferroviària, perfectament traçada, que es pot consultar per avançat i que no reserva cap sorpresa al viatger.

En efecte, al llarg de la nostra vida ens trobarem que la fidelitat a la primera crida exigeix de nosaltres noves decisions, de vegades costoses. I entendrem que la crida de Déu ens

empeny a *créixer* cada dia més en la nostra pròpia llibertat. Perquè, per volar alt —com és propi de qualsevol camí d'amor— cal tenir les ales netes de fang i una gran capacitat de disposar de la mateixa vida, tantes vegades esclavitzada per petiteses. En poques paraules, a la grandesa de la crida de Déu ha de correspondre una llibertat igualment *gran*, dilatada per la correspondència a la Gràcia i pel creixement de les virtuts, que ens fan ser més veritablement nosaltres mateixos.

En els primers anys de l'Obra, als joves que s'hi apropaven, sant Josepmaria els solia repetir que tot estava per fer, fins i tot el camí que havien de recórrer. I que aquest camí, que el Senyor els indicava i que havia de travessar el món sencer, l'havien de fer ells. «No hi ha camins fets per a vosaltres... Els fareu —els deia— a través de les muntanyes, al cop de les vostres petjades».[22]

Expressava així el caràcter *obert* que té tota vocació, i que cal descobrir i fomentar.

Ara, com llavors, respondre a la crida de Déu suposa, en certa manera, obrir-se camí al cop de les petjades. Déu no ens fa saber mai un pla perfectament escrit. No ho va fer amb Abraham, ni amb Moisès. No ho va fer amb els apòstols. Quan va pujar al cel només els va dir: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat (Mc 16, 15). Com? Per on? Amb quins mitjans? Tot això s'aniria concretant a poc a poc. Com en el nostre cas: el camí s'anirà concretant al llarg de la vida, i es construirà gràcies a aquesta aliança meravellosa entre la Gràcia de Déu i la nostra pròpia llibertat. Durant tota la vida, la vocació és «la història d'un *inefable diàleg entre Déu i l'home*, entre l'amor de Déu que crida i la llibertat de l'home que respon a Déu

en l'amor».[23] La nostra història serà un entreteiximent de la nostra oïda atenta a les inspiracions divines i la nostra creativitat per dur-les a terme de la millor manera que puguem.

La Mare de Déu, exemple per a tots nosaltres pel seu «Sí» a Natzaret, ho és també per la seva escolta i obediència permanent a la Voluntat de Déu al llarg de tota la seva vida, que també va estar marcada pel clarobscur de la fe. «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2, 19). Al costat del seu Fill, la nostra Mare va anar descobrint a cada pas el que Déu volia d'Ella. Per això l'anomenem també Perfecta Deixeble de Crist. Ens encomanem a Ella, perquè sigui l'Estrella que guï sempre els nostres passos.

Nicolás Álvarez de las Asturias

[1] *Missal Romà*, Pregària Eucarística I.

[2] Francesc, vigília d'oració amb els joves durant la JMJ a Cracòvia, 30.VII.2016.

[3] *Amics de Déu*, núm. 312

[4] Cf. Per exemple *Nm* 11, 14-15: «Jo no puc portar tot sol la càrrega de tot aquest poble: és superior a les meves forces. Si m'has de tractar d'aquesta manera, més val que em facis morir. Concedeix-me aquest favor i no hauré de veure més la meva dissort»; *Jr* 20, 18: «Per què vaig sortir del si matern si havia de tastar pena i sofriments i acabar els meus dies en la vergonya?»; *1 R* 19, 4: «Ja n'hi ha prou, Senyor! Pren-me la vida, que no soc pas millor que els meus pares!»

[5] Francesc, Ex. Ap. *Gaudete et Exsultate* (19.III.2018), núm. 131.

[6] Francesc, homilia a la Jornada Mundial de la Joventut, Cracòvia, 31.VII.2016.

[7] *Amics de Déu*, núm. 38

[8] *És Crist que passa*, núm. 45.

[9] F. Ocáriz, «Luz para ver, fuerza para querer», *ABC*, 18.IX.2018.

[10] Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), «Vida escondida y epifanía». A: *Obras Completas*, V, Burgos, 2007, 637.

[11] *Via Crucis*, 5a estació, núm. 2

[12] F. Ocáriz, «La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia». A: *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, 1993, p. 152.

[13] Cf. *Ex* 3, 6; *Mt* 22, 32.

[14] Sant Josepmaria, *Apunts íntims* IV, núm. 296, 22.IX.1931 (citat a:

Camino, edició criticohistòrica, comentari al núm. 813).

[15] Sant Joan Pau II, homilia a l'inici del seu pontificat, 22.X.1978.

[16] Benet XVI, homilia a l'inici del pontificat, 24.V.2005.

[17] *Ibídem*.

[18] *Ibídem*.

[19] Francesc, homilia de canonització, 14.X.2018. Cf. també *Gaudete et Exsultate*, núm. 32.

[20] *Instrucción*, 19.III.1934, núm. 48.

[21] A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 97.

[22] *Camí*, núm. 928.

[23] Sant Joan Pau II, Ex. Ap. *Pastores dabo vobis* (25.III.1992), núm. 36.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/alguna-cosa-
gran-i-que-sigui-amor-ii-el-que-podria-
ser-la-teva-vida/](https://opusdei.org/ca-ad/article/alguna-cosa-gran-i-que-sigui-amor-ii-el-que-podria-ser-la-teva-vida/) (11/04/2025)